

badźmirowski

KRZYSZTOF BADŹMIROWSKI (1928–2006)

Krzysztof Badźmirowski urodził się 20 września 1928 roku w Warszawie. Po ukończeniu szkoły podstawowej w 1942 roku rozpoczął naukę w Gimnazjum Elektrycznym im. Stanisława Konarskiego. W 1946 roku ukończył gimnazjum, a w 1949 roku Państwowe Liceum Telekomunikacyjne. W 1956 roku uzyskał stopień magistra inżyniera na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej (specjalizacja — Elektroakustyka). W tym samym czasie ukończył Państwową Szkołę Muzyczną.

W latach 1954–1961 pracował w Państwowym Technikum Łączności jako nauczyciel przedmiotu „Podstawy radiotechniki”, do którego prowadził wykłady i laboratoria. W 1955 roku podjął pracę na stanowisku asystenta w Instytucie Łączności w Zakładzie Radiofonii, specjalizując się w konstrukcji urządzeń elektroakustycznych.

W marcu 1957 roku przeszedł do pracy w Zjednoczonych Zakładach Elektronicznej Aparatury Pomiarowej ELPO (w 1969 roku przemianowanych na Meratronik). Był tam zatrudniony do 1970 roku na stanowiskach: konstruktora, kierownika pracowni, zastępcy głównego konstruktora, zastępcy dyrektora technicznego ds. rozwoju. Kierując całością prowadzonych w tych Zakładach prac rozwojowych, był inicjatorem podjęcia produkcji i współtwórcą wszystkich wdrażanych do produkcji przyrządów pomiarowych.

Podjęcie w Zakładach ELPO opracowań przyrządów na zakres bardzo wysokich częstotliwości wymagało szczegółowych kompetencji z tego zakresu techniki. W latach 1959–1962 Krzysztof Badźmirowski uzupełnił swą wiedzę na magisterskim Studium Techniki Mikrofalowej, które ukończył z wyróżnieniem w 1962 roku. Od grudnia 1962 roku do czerwca 1963 roku przebywał na stypendium w Wielkiej Brytanii, specjalizując się w cyfrowej technice pomiarowej.

Po powrocie do kraju prowadził intensywne prace z zakresu pomiarów małych napięć i cyfrowej techniki pomiarowej, których rezultatem była praca doktorska *Analiza możliwości zwiększenia dokładności kompensacyjnych woltomierzy cyfrowych produkcji krajowej*, obroniona na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej w 1969 roku.

Oprócz działalności konstrukcyjnej i badawczej podjął w 1961 roku zajęcia dydaktyczne w Zakładzie Miernictwa Instytutu Podstaw Elektroniki Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Zajęcia te prowadził nieprzerwanie do 1997 roku, w ostatnim dwudziestolecu jako profesor kontraktowy.

W marcu 1970 roku rozpoczął pracę w Instytucie Tele- i Radiotechnicznym, gdzie został zatrudniony na stanowisku kierownika Zakładu Miernictwa Technologicznego. Zakład

Słowa kluczowe

- elektronika
- metrologia
- aparatura naukowa
- diagnostyka sprzętu elektronicznego
- systemy ekspertowe
- systemy analizy obrazu
- metody cyfrowego przetwarzania danych

B

opracował m.in. pierwsze w Polsce zautomatyzowane zestawy do cyfrowych pomiarów elementów czynnych i biernych, których produkcję podjęto w kraju.

W 1971 roku został przeniesiony do pracy w Przemysłowym Instytucie Elektroniki, na stanowisko zastępcy dyrektora ds. naukowo-badawczych. W tym okresie inicjował i kierował opracowywaniem m.in. systemów pomiarowych na potrzeby Naukowo-Produkcyjnego Centrum Półprzewodników CEMI. W 1973 roku uzyskał tytuł docenta.

W tym samym roku został powołany na stanowisko dyrektora Departamentu Elektroniki Ministerstwa Przemysłu Maszynowego. W latach 1973–1979 kierował opracowywaniem programów elektronizacji gospodarki narodowej oraz programów rozwoju przemysłu elektronicznego.

W 1975 roku obronił pracę habilitacyjną *Problemy metrologiczne w przetwornikach A/C*, a w 1977 roku uzyskał tytułu profesora. Od tego czasu pracował w Przemysłowym Instytucie Elektroniki na stanowisku profesora.

W latach 1979–1981 kierował Zjednoczeniem Przemysłu Sprzętu Optycznego i Medycznego OMEL. Uczestniczył wówczas w opracowaniu nowych urządzeń elektronicznych dla medycyny oraz urządzeń i systemów optoelektronicznych do zastosowań profesjonalnych.

W 1982 roku został powołany na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z zadaniem opracowania programu rozwoju przemysłu elektronicznego i elektrotechnicznego. Od 1984 roku sprawował opiekę nad ośrodkami naukowymi i badawczymi podległymi Ministerstwu Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego. Celem prowadzonych prac było zwiększenie wdrożeń podzespołów, sprzętu i systemów elektronicznych w wielu gałęziach przemysłu.

Od 1988 roku pełnił funkcję dyrektora naczelnego Przemysłowego Instytutu Elektroniki.

Krzysztof Badźmirowski opublikował ponad 80 prac naukowych. Był współtwórcą 6 patentów dotyczących rozwiązań układowych cyfrowych przyrządów pomiarowych. W ramach pracy dydaktycznej kierował około 60 pracami dyplomowymi. Wypromował 13 doktorów. Brał udział w opracowywaniu programów studiów.

Jest współautorem 9 książek, w tym 7 wysokoakademyjnych pozycji naukowych, szeroko wykorzystywanych także w dydaktyce.

Merytoryczną syntezę osiągnięć Krzysztofa Badźmirowskiego można sprowadzić do

stwierdzenia, że był on twórcą oraz animatorem rozwoju w Polsce konstrukcji i technologii umożliwiających produkcję cyfrowych systemów pomiarowych wyposażonych w układy autodiagnostyki i autokalibracji.

Krzysztof Badźmirowski czynnie uczestniczył w pracach wielu stowarzyszeń, instytucji oraz organizacji naukowych i naukowo-technicznych, był m.in. członkiem takich gremiów jak: Komitet Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk (jego przewodniczącym od 1993 roku), IEEE Computer Society (USA), IEEE Instrumentation and Measurement Society (USA), New York Academy of Science (USA) oraz Towarzystwo Naukowe Warszawskie.

Wielokrotnie powierzano mu organizowanie i kierowanie konferencjami naukowymi o zasięgu krajowym, a także organizowanie konferencji poza granicami Polski.

Był redaktorem naczelnym wydawnictwa „Prace Przemysłowego Instytutu Elektroniki” oraz wydawanego przez Komitet Metrologii i Aparatury Naukowej Polskiej Akademii Nauk kwartalnika „Metrologia i Systemy Pomiarowe”. Był także członkiem redakcji wielu innych czasopism.

Krzysztof Badźmirowski jest laureatem wielu nagród resortowych, a także nagród w konkursach o tytuł Mistrza Techniki organizowanych przez Stowarzyszenie Elektryków Polskich. Był odznaczony za zasługi dla Politechniki Warszawskiej, Gdańskiej i Wrocławskiej, a także Złotą Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Medalem im. Mieczysława Pożaryskiego i Medalem im. Janusza Groszkowskiego. Za swą działalność naukową, techniczną i gospodarczą został uhonorowany odznaczeniami państwowymi: Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju”.

Krzysztof Badźmirowski uczestniczył w działalności Związku Powstańców Warszawy i Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej. Został odznaczony Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Armii Krajowej i Krzyżem Partyzanckim.

Jego dewizą życiową było poświęcenie i działalność dla dobra kraju — kiedyś przez udział w Powstaniu Warszawskim, a w okresie powojennym przez wpływanie na społeczny i gospodarczy rozwój Polski, w tym rozwój badań naukowych, kształcenie kadr technicznych i tworzenie przemysłów wysokich technologii.

Krzysztof Badźmirowski zmarł w 2006 roku.